

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
в ЛІПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСЬБОТИ

№ 47 (943) | Субота, 7 грудня 1985 року | Ціна 2 коп.

XXVII З'їзду КПРС — ГІДНУ ЗУСТРІЧ

В авангарді змагання

Якщо за справу береться Микола Григорович Лунгу, то у колективі Одеського виробничого об'єднання «Електрик» знати: виконає в строк і якісно. Зібрність, наполегливість, сумлінність — завдяки цим рисам характеру перевик вже нині трудиться в рахунок наступного року.

ПРИКЛАД ДЛЯ ВСІХ

Майже 20 років трудиться на Червоноармійському хлібозаводі, що на Житомирщині, член УТОГ Надія Дмитрівна Стасишина. І впродовж усього цього часу, працюючи в колективі чуючих, вона сумлінно, добросовісно виконує свій робітничий обов'язок, не маючи порушень трудової і виробничої дисципліни. Передача робітничих не обмежується виконанням тільки своєї певної роботи, а в разі потреби може замінити когось з товаришів, якість виготовленої нею продукції, тільки відмінна.

Про цю жінку доброї, працелюбної вдачі писала районна газета. Її успіхи відзначалися дирекцією хлібозаводу і адміністрацією райспоживспілки, їй

висловили високе довіря члени Червоноармійської первинної організації, вибравши Надію Дмитрівну головою щомісячної осередку. Честь по праці, як мовить-ся.

Міцна, добра сім'я в Н. Д. Стасишиної. Чоловік теж користується авторитетом і пошаною своїх товаришів по роботі, а син Володимир нині у лавах Радянської Армії. Днями приємна звістка прийшла у дім Надії Дмитрівни — командування частини, де служить Володя, подякувало батькам за хороше виховання сина.

Т. КАЛАБІНА,
бібліотекар Новогород-Волинського клубу УТОГ.
Житомирська область.

ЗА РАХУНОК ЗАОЩАДЖЕНИХ РЕСУРСІВ

Понад три тисячі машин можна виготовити з металом, зекономленого колективом Львівського автобусного заводу з початку п'ятиріччя. Це результат копійної роботи всього трудового колективу, де чимало працює і членів нашого Товариства.

Цілеспрямована робота автобусобудівників по ре-

сурсо-збереженню дістала позитивну оцінку на звітно-виборній партійній конференції Ленінського району міста Львова. Завдяки пошарно цього досвіду на інших підприємствах, відзначали делегати, три чверті продукції промисловості району виробила за рахунок зекономлених ресурсів.

На Одеському заводі поршневі кілець трудиться 60 чоловік нечуючих. Підприємство виготовляє поршневі кілець різних діаметрів до тракторів.

Більше половини членів УТОГ працює у ливарному цеху. Всі вони користуються заслуженою славою і повагою усього трудового колективу. Тридцять чоловік — ударники комуністичної праці.

Понад 20 нечуючих робітників достроково, ще до Дня машинобудівника, завершили особисті п'ятирічні плани. Серед них формувальниця Галина Іванівна Губанова. На заводі вона трудиться сьомий рік. Норми виробітку виконує на 115-120 процентів при відмінній якості продукції. За час роботи навчила своєї справи 15 молодих трудивнів. За дострокове виконання особистих виробничих завдань нагороджена знаком «Ударник XI п'ятиріччя». Тепер вона виготовляє продукцію у рахунок квітня 1986 р. А щеодавно на загальних зборах заводу передовий трудивничий вручено Грамоту Міністерства тракторного та сільськогосподарського машинобудування СРСР і ЦК профспілки.

Не відстають від неї й інші трудивники. Так, ударники комуністичної праці, вибавальник гарячого литва В. Ф. Гончаренко і сортувальниця обрубного відділення М. С. Новицька також завершили особисті п'ятирічні плани і виготов-

ляють продукцію у рахунок грудня 1986 року.

Начальник ливарного цеху В. Ф. Мішук розповів:

— Щодобовий випуск поршневих кілець різних діаметрів складає по цеху 175 тисяч штук. За перші вісім місяців поточного року ця кількість значно перевищена. Колектив цеху домігся місячного заділу поршневих кілець, що забезпечило ритмічну роботу механічним цехам заводу. В цьому успіху є заслуга нечуючих трудивників.

До XXVII з'їзду КПРС всі трудивники цеху зобов'язалися додатково виготовити 750 тис. штук поршневих кілець різних діаметрів. Цікавим є те, що в першому кварталі наступного року на заводі починається випуск поршневих кілець до нової моделі автомобіля «Запорожець».

У школі комуністичної праці навчається 25 чоловік. Керує нею інструктор-перекладач Н. Петровська. Старостою в групі Г. І. Губанова. Крім того, вона також член цехового комітету профспілки — відповідає за контакт адміністрації з нечуючими трудивниками.

На заводську Дошку Пошани занесено передових робітників П. Г. Олійник та М. А. Білик, а на цехову Дошку Пошани — К. М. Білик. Авторитетом майстра користується у колективі першого механічного цеху і налагоджувальник по ремонту устаткування Б. Н. Костров.

Ю. ГЕР.

ПО РЕСПУБЛІЦІ

Олександрія — місто гірників

Шороку 6 грудня Олександрія відзначає день визволення свого міста від німецько-фашистських загарбників.

З того часу минуло 42 роки, місто залікувало свої рани, забудувалося, виростало. Про те, як змінилося воно за роки післявоєнних п'ятирічок, члени УТОГ дізналися, побувавши на екскурсії «Олександрія — місто гірників». Екскурсія була цікавою не лише для тих, хто недавно прибув до нашого міста, а й для нас — старожилів. Ми оглянули новобудови міста — нові житлові масиви, ряд промислових підприємств, парки, кінотеатри, пам'ятки.

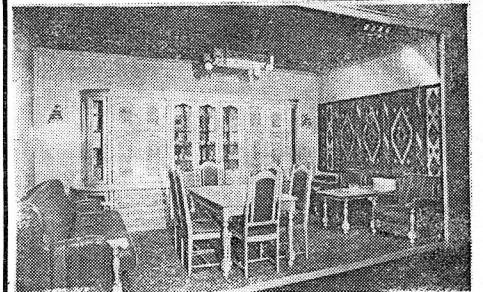
З інтересом слухали ми розповідь екскурсовода Луценко Ніни Василівни про історію заснування свого міста, його розвиток. На мальовничих берегах, колись глибокої, повноводної річки Інгулець в XVII столітті було засновано невелике селище Усовка (по імені засновника козака Уса), в якому спочатку проживало менше 300 чоловік. Селище стояло на важливому торговельному шляху і тому почало швидко розвиватися. Згодом воно було перейменоване в місто Олександрію. Ось перша його вулиця Берегова. Тут народився, провів дитячі та юнацькі роки двічі Герой

Радянського Союзу, Маршал П. К. Кошовий, який у 16 років вступив добровільцем до лав Червоної Армії.

Тепер у нашому місті проживає 108 тисяч чоловік, серед них 4,5 тисячі учасників Великої Вітчизняної війни. В місті 24 промислових підприємства, обсяг виробництва промислової продукції Олександрії становить 432,6 млн. крб. Особливо розвинута промисловість по видобутку бурого вугілля, на якому працює дві теплоелектроцентралі, завод гірського воску. В нашому місті збудована єдина в країні фабрика діаграмних паперів, яка забезпечує своєю продукцією всі потреби. В місті 30 учбових закладів, в яких навчається 19,5 тисячі чоловік; 38 дошкільних закладів, де виховується 7,3 тисячі дітей, 13 медичних закладів, краєзнавчий музей. Виростають нові житлові масиви з 9-ти поверховими будинками, місто забудовується, росте.

Нечуючі трудивники гордяться своїм шахтарським містом, працюють з наснагою, підвищуючи продуктивність праці, поліпшуючи якість продукції. Щоб місто, як і вся країна, розвивалося, міднішало, ставало дедалі красивішим.

О. МАРКОВА,
член УТОГ.
Кіровоградська область.

Меблі Прикарпатського меблевого комбінату імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції і високоякісні деревно-стружкові плити, які він випускає, відправляють у багато країн світу. Серед них — Польща, Чехословаччина, НДР, Угорщина, Франція, ФРН, Англія, США.

На знімку: новий меблевий гарнітур «Водограй».

Фото В. Миговича

ПІДСУМКИ І ЗАВДАННЯ

З науково-практичної конференції по діагностиці і корекції дефектів слуху

У Київському науково-дослідному інституті отоларингології імені професора Коломійченка відбулася республіканська науково-практична конференція «Актуальні питання фізіології, діагностики і електроакустичної корекції дефектів слуху» з участю голівних отоларингологів обласних відділів охорони здоров'я, завідувачів кафедрами отоларингології медичних інститутів УРСР та інших союзних республік, провідних учених України, а також представників московського і ленінградського науково-дослідних інститутів захворювань вуха, горла, носа, представників технічних установ, що проводять розробку нових засобів сурдо-техніки.

Відкриваючи конферен-

цію, директор Київського НДІ отоларингології, кандидат медичних наук Д. І. Заболотний відзначив, що за своїм представництвом конференція можна вважати всесоюзною.

З доповіддю «Завдання по дальшому вдосконаленню медичної допомоги населенню в світлі рішень квітневого (1985 р.) пленуму ЦК КПРС» виступив заступник начальника Головного управління лікувально-профілактичної допомоги населенню Міністерства охорони здоров'я УРСР В. В. Чекман. Головним завданням охорони здоров'я у суспільному виробництві, зазначив він, є зниження рівня захворювань, попередження інвалідності з метою збереження здоров'я населення, продовження ак-

тивної трудової діяльності. Генеральною лінією охорони здоров'я є її профілактична спрямованість. Доповідач підкреслив, що в загальній системі лікувально-профілактичної допомоги населенню значна увага приділяється сурдологічній допомозі, оскільки проблема реабілітації осіб зі зниженням слуху має соціальне значення.

У даний час на Україні створено 46 сурдологопедичних і слухопротезних кабінетів, де надається допомога, впроваджуються в практику нові методи профілактики і діагностики глухоти.

Співробітництву Товариства глухих з науково-дослідними організаціями України присвятив свій виступ голова Центрального правління УТОГ П. П.

Шпак. Починаючи з 1968 року, за договорами з Київським НДІ отоларингології розроблено ряд приладів і засобів для діагностики і реабілітації нечуючих, методичних рекомендацій з слухопротезування. Це дає можливість Товариству організувати роботу з реабілітації глухих. Передбачається створення на підприємствах Товариства кабінетів, де здійснюватиметься робота з розвитку слуху і мови, адаптації до слухового апарату.

Завідувач лабораторією аудіології і вестибології Київського НДІ отоларингології професор В. Г. Барзаров в доповіді «Про стан сурдологічної допомоги в республіці і заходах по переходу на диспансеризацію осіб з порушенням слуху» відзначив, що завдяки співробітництву з Товариством глухих створено республіканський слуховідновлювальний центр. В інституті

(Закінчення на четвертій стор.)

Заінтересовано і по-діловому

Важливою подією у житті членів Коростенської міської первинної організації УТОГ стали звітно-виборні збори, що відбулися нещодавно у клубі глухих. Вони засвідчили, що неучючі працівники сповнені рішучості успішно завершити одинадцяті п'ятирічку і гідно зустріти XXVII з'їзд КПРС.

Який же кішневий підсумок дворічної роботи первинної організації? Яка конкретна робота проводилась серед неучючих міста Коростеня по підвищенні результатів праці? Відповідей на ці та інші запитання, котрі можна було б ще поставити до загалом задовільної оцінки роботи неучючих за звітний період, дали учасники зборів. У своїх виступах вони охарактеризували цілеспрямовану діяльність первинної організації УТОГ, спрямовану на боротьбу проти пияцтва і алкоголізму, зміцнення трудової дисципліни, посилення порядку й організованості на підприємствах.

У своєму виступі на зборах верстатника деревообробного комбінату Діда Петрівна Ситайло розповіла про роботу політичного гуртка, любительського клубу «Сімейне коло». Вони здійснювали намічені заходи змістовно і цікаво, що у кішневому підсумку дало позитивні результати.

Добрі слова на звітних зборах було висловлено робітницею фарфорового заводу Л. П. Каміничук і на адресу гуртка художньої самодіяльності. А матори сцени виїздили з концертними виступами на Олександрівський район, вступали перед неучючими Коростенщини. Як учасник художньої самодіяльності вона підкреслила, що й надалі потрібно підтримувати рівень цієї роботи, тоді цікаво буде всім.

Думками про поліпшення умов праці глухих, їх широке залучення до шкільної організації відповідно до початку був сповнений ви-

ступ художника Коростенського відділку Південно-Західної залізниці Д. Я. Крука. За два роки, котрі пройшли з часу попередніх виборів, розширилась змінила первинна організація. Це дає можливість підвищити результати роботи, гідно підготуватися до зустрічі XXVII з'їзду КПРС.

Реалізувати намічене допомагає соціалістичне змагання. Трудовики коростенських підприємств успішно виконують соціалістичні зобов'язання. Кращих показників досягають Галина Дмитрівна Стретович. У передзвітні змагання змагання більш ніж вдвічі перевищує норми виробітку трудівниці. На неї рівняються Раїса Петрівна Сладь, Любов Петрівна Каміничук. Великою повагою ці члени УТОГ користуються у колективі фарфорового заводу, тому по праці віддають їм належну шану і честь.

За звітний період у первинній організації проведено чимало цікавих заходів. Це зустрічі з ветеранами війни, тематичні вечори, усномімічні журнали, літературні читання, перегляд хронікально-документальних фільмів.

Великий виховний вплив на неучючих, особливо на молоді, справили Бахта пам'яті, що проводилась на честь 40-річчя Дня Перемоги, вечори «Заради щастя, заради миру, заради життя на землі», «Шлях, довжиною в 1418 днів», «У гурті рівняємося на вас» та ін.

У прийнятій постанові зусилля первинної організації М. Коростеня, усіх членів УТОГ спрямовано на посилення трудової дисципліни, успішне завершення виробничих завдань року і п'ятирічки в цілому. Головою первинної організації обрано Д. Я. Крука.

Л. ПАВИНА,
голова Коростенського міськрайвідділу УТОГ.
Житомирська область.

КОЖЕН ДЕНЬ нашої країни як ніколи багатий на різні події. Іде підготовка до XXVII з'їзду КПРС, а трудові колективи підприємств, організацій Товариства, крім того, готуються ще й до XII з'їзду УТОГ.

У зв'язку з цим мені згадуються жаркі червні дні 1981 року в Донецьку, де проходили XI з'їзд УТОГ. З'їзд прийняв тоді розгорнуту постанову, спрямовану на розв'язання найдовгоочікуваного завдання — забезпечення виконання Товариством планів одинадцятип'ятиріччя, здійснення курсу економічної стратегії КПРС на неухильне підвищення матеріального і культурного рівня життя народу.

Не за горами вже з'їзд XII, і ось мені, колишньому делегату XI з'їзду, цікаво, як же ми, в розрізі нашої обласної Вінницької організації Товариства, виконуємо постанову.

Головне завдання краще бачиться через його складові частини, і в цьому світлі я торкнувся пунктів постанови, що вимагають організаційно-політичного і виробничого — господарського зміцнення Товариства, єдності організаторської, господарської і виховної роботи. Основою цього стало правильне планування і в цьому напрямку в роботі наших організацій є певні зрушення. Наприклад, плани роботи міськрайвідділів, не кажучи вже про первинні організації, до XI з'їзду не охоплювали багатогранної діяльності Товариства.

Це підтвердила і проведена перед з'їздом перевірка роботи нашого обвідділу. За її результатами з керівниками місцевих правлінь була проведена відповідна робота. На необхідність чіткого і повного планування підказували й при аналізі планів, на семінарах і в особистих бесідах. Не скажу, що ми домоглися ідеалу, але набагато конкретними, більш змістовними стали плани роботи Могилів-Подільського і Козятинського міськрайвідділів та клубів. Поліпшили роботу Гайсинський МРВ, Вінницький міськрайвідділ УТОГ, зміцнилась дисципліна серед працівників. До XI з'їзду відділи і клуби не мали різних перспективних планів, а тепер їх наявність

стала законом. Систематично проводяться нині засідання правлінь МРВ, на їх обговорення виносяться актуальні питання життя організації. Звітливо-виборна кампанія 1983—1984 рр. сприяла зміцненню наших організацій. Деякі з них, малочисленні, були злиті з іншими, що дало можливість працівникам МРВ при менших затратах часу і коштів проводити велику роботу. На жаль, це було зроблено не в усіх відділах.

Значна робота проводилася по організації серед членів УТОГ соціалістичного змагання, починаючи з

Г. Чемерне — ЛВЦ. На останньому курсі факультету правознавства ЛВЦ навчається об'єктовець УВП В. Криклива та бригадир Н. Діордіца. У 1981 році на Вінницьке УВП прийшов інженер політехнічного інституту О. Белиський, нині це вже досвідчений інженер. Безперерпний потяг наших неучючих до знань і адміністрації УВП необхідно підтримати їх прагнення до зростання, адже це чудовий стимул, добрий приклад для інших членів Товариства.

Якщо говорити про зростання доброту неучючих, про що також записано в постанові XI з'їзду, то чотири роки, що минули, стали для нашої організації показовими. Особливо це стосується забезпечення членів УТОГ житлом.

І у Вінниці, і в районних містах нові квартири з усіма вигодами одержало чимало родин неучючих. Наприклад, тримісатні квартири одержали О. Белиський, М. Павлюк, В. Кабак та інші, — не кажучи вже про двокімнатні і однокімнатні. Пам'ятаю, в 1981 році лише двоє неучючих в області мали в особистому користуванні автомобілі. А нині їх понад два десятки, «Москвичі», «Ладі» стали звичайним явищем, і нині говорять, що «ИЖ-Юпитер» — не машина...

Не зайвим буде сказати і про те, що в минулому чотириріччі близько 400 членів УТОГ області піділкували своє здоров'я в санаторіях, провели відпустки в будинках відпочинку, 110 чоловік побували в Болгарії, Чехословаччині, в Угорщині. Такі в цілому підсумки роботи нашої обласної організації по перетворенню в життя рішень XXVI з'їзду КПРС, постанови XI з'їзду УТОГ. Зрозуміло, зроблено далеко не все, і наша організація продовжує роботу по виконанню завдань, поставлених з'їздом, усуває недоліки у своїй роботі. Суть не в цьому, а в тому, що період після XI з'їзду для всієї організації, її ланок творчим періодом, і до нового, XII з'їзду, її члени придуть з усвідомленням виконаного обов'язку.

У поточній п'ятиріччя підвищена робота і по підвищенню освітнього рівня неучючих, по підготовці кадрів. Відбулося чотири випуски у вечірній середній школі м. Вінниці, ряд членів УТОГ навчається в Леонідівському відокремленому центрі або вже завершили навчання. На приклад, перекладач Гайсинського клубу А. Тютюкова закінчила Тульчинський технікум культурно-виховної роботи, зав. Козятинським клубом Т. Шостак і перекладач цього культзакладу

нового Будинку культури, думається, що на сьогоднішній день постанови з'їзду у цьому напрямку нами виконана.

Культурно-масові і політико-виховні роботи в постанові з'їзду приділена особлива увага, і це не випадково. Адже і в рішеннях XXVI з'їзду КПРС, Пленумів ЦК КПРС з цього питання надається великого значення. Взяти хоча б недавню постанову про поліпшення ідеологічної роботи з молоддю. Зважаючи на важливе значення цієї діяльності роботи, в наших клубах проводилися бесіди, політінформації. На УВП стало законом проведення єдиного політдня. На зміну старим формам роботи прийшли нові, зокрема, клуби по інтересам, тематичні вечори та ін.

М. НИРОВ,
інструктор Вінницького обвідділу УТОГ,
делегат XI з'їзду.

НАЗУСТРІЧ XII З'ІЗДОВІ УТОГ РІШЕННЯ І КОНКРЕТНІ ДІЛА

УВП, де трудовим суперництвом охоплені практично всі працюючі і де підсумки змагання підбивають щомісяця, кінчаючи неучючими, які працюють на державних підприємствах. Змагання, рух за комуністичне ставлення до праці, наставництво, допомога неучючих один одному в оволодінні новими професіями — у цьому шляху до закріплення працюючих на одному підприємстві, а значить для стабільності високі успіхи у праці, підвищення її продуктивності. Не випадково на УВП, в компактних групах стабільні склади працюючих, а якщо й є якісь тенденції, то лише до зростання кількості працюючих.

Особливо добре це видно на прикладі групи Вінницького заводу тракторних агрегатів, в якій, коли б не труднощі з житлом та не відсутність другого інструктора-перекладача, група з 50 чоловік на початку п'ятиріччя зросла б тепер до 100 і більше працюючих. Та суть не в кількості, а в тому, що на рахунок наших трудящих членів УТОГ за ці чотири з лишком роки було немало трудових перемог, зокрема і в колективі Вінницького УВП.

За період, що минув пібито XI з'їзду, було розв'язано ряд важливих господарських питань. У першу чер-

З єдиним прагненням — внести якнайбільшу частку праці у зусилля колективу Кременчуцького автомобільного заводу по збільшенню випуску потрібних народногосподарству «КрАЗів» — працюють нині неучючі колективної групи підприємства. Розвиваючи стахановські традиції, вони наполегливо трудяться над виконанням підвищених соціалістичних зобов'язань на честь XXVII з'їзду КПРС.

Група успішно справились з планом десяти місяців поточного року. Свідоме ставлення до особистого трудового внеску, постійне прагнення бути попереду у соціалістичному змаганні — складові успіху неучючих трудівників.

Вони працюють в кожному цеху заводу — правофлангові виробництва, за співвачі всіх великих справ колективу, справляючи помітний вплив на хід трудового суперництва.

Найкращих результатів у черговій декаді домогівся фрезерувальник Леонід Іванович Мисюра. Він працює зварювачем і високопродуктивно — по-стахановськи: змінив норми перевиконує більш ніж в три рази. Тож по праву його ім'я — серед перелюків заводу.

Такою ж старанністю у

Сумління і обов'язок

у праці відзначається й різьбонарізняць другого механічного цеху Євдокія Якимівна Ісай. Майже втричі перекирає вона свій денний виробіток — допомагає висока майстерність та сумління.

Ударною працею відзначили ювілей стахановського руху Іван Павлович Ісай, Михайло Михайлович Ростоцький та Іван Кирилович Бульбаха. Свої зусилля вони спрямовують на підвищення продуктивності праці, якості продукції. Тому й виробничі завдання перелюків сягають 170 процентів.

У колективних зусиллях є частка праці й машинобудівників з механічного цеху № 3. Серед правофлангових п'ятирічки у трудовому суперництві тут лідирує слюсар-складальник Григорій Іванович Клен, який перевиконує денне завдання в 2—2,5 рази з відмінною якістю виробів.

Кожен день сповнений трудовою звитягою робітників цеху шасі. Тут серед

кращих — фрезерувальник І. С. Острадчук, для якого стало нормою перевиконувати завдання на 50—60 процентів. «З воликом» і ініціативою працює слюсар-складальник Олексій Петрович Третяк, за добросовісну працю нагороджений нагрудним знаком «Переможець соціалістичного змагання».

Робота слюсарів-інструментального виробництва потребує великої точності, уважності і зосередженості. Саме так трудяться робітники Б. В. Кузьо, М. М. Дудник, А. І. Діденко. 60—80 процентів надпланових завдань — показник роботи інструментальників.

У першому механічному цеху ударно трудяться слюсар-складальник І. Ф. Кошеленко, у якого слово не розходиться з ділом. 50—70 процентів надпланових виробів шасі — результат сумлінної праці виробничика.

Так уже ведеться, що старших, досвідчених майстрів своєї справи, наслі-

дує молоді, В. В. Діденко (шех шасі) досконало оволодів професією фрезерувальника, що дало змогу працювати нарівні з ветеранами, з випередженням графіка.

Дуже приємно відзначити, що компактна група автомобільного заводу має 28 ударників комуністичної праці, ще 11 чоловік борються за це почесне звання.

Добрим сльві заслуговує ветеран заводу і автомобільної промисловості, ударник комуністичної праці, інструктор-перекладач групи Тамара Леонтівна Бараненко. Більш як черв'яку віддала вона роботу з глухими: підвищило їх ідейно-політичного рівня, майстерності і світлогляд.

— Настрий у членів УТОГ підприємства бойовий, — говорить Тамара Леонтівна. — Іншаке й бути не може. Бо ж щогорічній трудовій дні особливі, передз'їздові. Кожний не тільки сам прагне добре працювати, але й сусіда захопоче не відставати. Попереду в групі складна й напружена робота, далше випробування працею. І свій обов'язок ми виконаємо.

О. ЧОРНОБАЙ,
м. Кременчук
Полтавської області.

Фото П. МІНДЕЛЕЯ.

Літературна емоційка

ЗАВИСТЬ

Мы так завидовали старшим —
Чекистам и большевикам!
Завидовали даже павшим? —
Как умереть-то будет нам?..
Мы были голы, босоноги,
Зато — хозяйва земли,
Истерзанные, в щипках,
ноги
Мальвов в «сражениях» вели.
А смерть уже вставала
близко,
И он настал, крещенья час.
Ушла война.
Лишь обелски
Осталась на земле от нас.
И в День Победы пионеры
Стоят у Вечного Огня,
Завидуя ушедшей эре,
Сороковым тревожным

дням.
А сорок лет — уже эпоха,
Травой окопы заросли...
Но нам, хозяевам земли,
Запомнившей железный
грохот,
Сгоравшей в пламени
и дыме,
Спасенной нами на века,
Мы всеми чувствами
своими
Завидуем —
как тем большевикам...

Горяч бетон аэродрома
И хмелен ветер дальних
стран,
И мы летим, летим от дома,
Пересекать океан.
Летим в тайгу, живем
на БАМе,
Весь шар земной хотим
обнять.
И лишь одной дороги —
к маме
Никак не можем отыскать.
А мама ждет, глядит
тревожно
Туда, где дымен горизонт
И легкий след в пыли
дорожной,
И верит нам, и снова ждет.
И верит нам...
Поверьте маме,
Побудьте с нею малый
срок!..
И то сказать, дороги
к БАМам
От рук ес берут исток.
Николай НЫРОВ.
м. Вінниця.

Блещет речка синя,
Играет шаловливая
И к морю воды вольные
Уносит, как года...
Вот день уже кончается,
Закат все разгорается,
На небе появляется

СТРУМОК

Дивешти, дзюрчить прозорою водою
Закутий кригою, проте, живий струмок.
Тече він чистою, дівочою сльозою
Помежи вербами, як рій моїх думок.
Тече куди, в які безмежні далі,
Спадає з гір в довчине забуття,
Стремить, дзюрчить, біжить у води сталі,
Звідкіль назвов немає вороття.
В яку безвість безодень він впадає?
Чи, може, він утворює ставок,
Де все цвіте довкола, оживає,
Заяк природою написаний вінок?
Отак в житті. На рідному Поділлі
Життя тече неначе той струмок,
А снів життя днає на дозвіллі
В безмеж лавів, як плід моїх думок.

Григорій СТРИЛЬЧУК.

м. Вінниця.

КРАСА ТОПОЛИНА

Стояла тополя,
Як символ неволі
На білі і журбу трударям.
Віками стояла
і тяжко зітхала:
«Ой, доленько, де ти моя?»
Стояла тополя,
Як символ неволі
У нашому полі сумна,
Все ооло чекала,
Все долю гукала...
І доля прийшла —
як весна!

Від залу «Аврорі»
Майбутнього зорі
Навік підняли на Кремлі,
Злетіла піснями
Розлилась хлібами
По нашій, радянській землі.
І вже Україні
Краса тополяна
На радість п'янку
Як символ нової
Щасливої долі
У сонячній славі буя!

ЧЕРЕШНЯ

На сонці, вітрах і зливах,
Край шляху росла черешня.
У білім цвіту, цаслива
За сповнені диво-соком
Бурхливі стрічала весни.
Плоди найсолодші в світі,
Любили її, високу
Пташки галасали й діти.
Роками вона стояла,
Та в бурню ніч, шалену,
Зламалась неждано, впала
Красуня моя зелена.

Упала і на прощання
Мені простягла і світу
Черешні свої останні,
Медовим соком наліті.
Дивився.. А думка в серце:
«Жила недаремно, рідна!
І я би хотів, Черешню,
Прожити свій вік так
плідно!»
Іван СТРОНСЬКИЙ.
Тернопільська область.

ТОБІ ЄДИНІЙ

Тобі, любов моя барвиста,
Дарую серця гордий спів.
Луна хай пісня промениста,
Що дружиби щирої мотив.
До тебе йду весь час,
крізь роки;
Крізь далі сонцем осяйні.
Тобі всі помисли високі

І акорди ліри голосні.
Хай знов пала зоря багряна
Та вітром диха даліна:
Тобі мій спів, моя кохана,
Тому, що в мене ти одна...
Анатолій ЄФІМОВ.
м. Біла Церква
Київської області.

Красавица-звезда,
Я песню слышу звонкую,
Обнять березу тонкую,
Поведать радость светлую
Подруженьке спешу.
Валерия ЯРЕМКО.
м. Київ.

СІВАЧ І КОЛОС

Пшеничний колосе
доспілий,—
Вершино праці й доброти,
Чи все в тобі ми
зрозуміли?
Чи все зуміли осягти?
Той шлях од зернятка
до тебе
І дух людської теплоти,
Коли від кільця аж до неба
Зумів ти гордо прорости.
Як перший промінь
на світанні
Щідунок слав для сівача,—
Мов небо й землю
у кохання,—
Насіння з ґрунтом повінчав.
Як сівач обняв думи,
Коли втому ніс у дім
І усі печалі перетлумив
На обрїю життя своїм.
Усе — Вітчизні, — для
народу
Віддав отой сівач сповна.
Він тільки злився
на негоду,
А в серці хлопала весна.
Отак він жив! Так жити
мусив...
А колос дивом запашним
На стіл святковий,
на обрусі
Явився знову перед ним!
Зіновій ГАРНИК.
Тернопільська область.

ЧЕГО ХОЧУ

Хочу нелегкой прямоты
И рек байкальской чистоты,
На боль отзывчивых стихов,
И добрых дел, и добрых
слов.
По всей земле — друзей
хочу —
Рука в руке, плечо к плечу,
Небес — просторно-
голубых,
А войн — ни малых,
ни больших!
Елена СМЕРНОВА.
м. Харків.

УЧИТЕЛЬНИЦЕ

Учительница милая моя,
сердечная и добрая, как
мама,
так горько виноват пред
Вами я,
учительница милая моя.
О, добрая и светлая моя,
У нас я не был в доме года
три...
и Вашу человечность
не забуду
Вы мужа потеряли,
поседали,
Вы еле подымаетесь
с постели,
Как виноват я, что
ни говори!

наследники мои — ребята
добрые,
живет не обывательски
семья,
а этому виновник тоже—я.
О, добрая и светлая моя,
пока я жив, для Вас я тот
же буду,
и Вашу человечность
не забуду
в последний час, прекрасная
моя!
Анатолій СИМОНЕНКО.
м. Харків.

Вірші поетів братніх товариств

МАТЬ МОЯ, РОДИНА

Необъятны луга и поля,
Плодородна, обильна земля.
Мне священны все эти края,
Мать моя, Родина!
Здесь в цветах утопают
сады,
Здесь равнины, как море,
горды,
Не бываю над тобою бедой,
Мать моя, Родина!
В гнездах новых запели
скворцы,
Вторят им беззаботно
птены.
Для меня здесь лагуны —
дворцы,
Я твой преданный сын
и слуга.

СЕНКОС

Лето, лето...
Пора сенокосная.
Благодать на лугах и
в лесу.
И спешила деревня
на росные
На покосы — коса на весу!..
Упираюсь на пятку левую.
Плечи — резко
наискосок,—
Дед все правил свой путь
вслед лезвию
И валки травостой в рядок.
«Легче, вправо, моя
пригожая»..
Наставлял меня дед
родной.

ЗАПАХ ДЕТСТВА

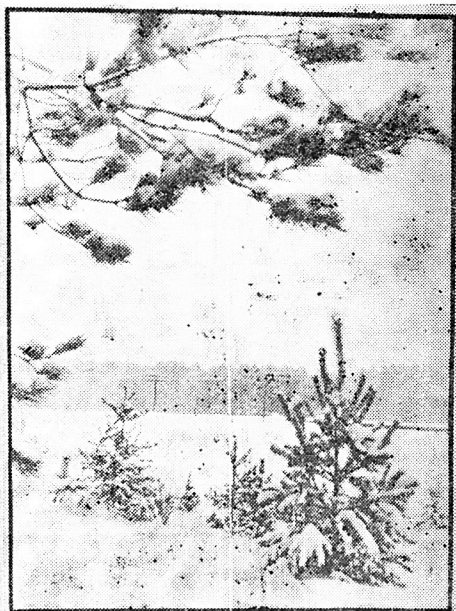
О, детства неизбывный
запах,
Когда в далекий дом родной
Наш пес на верных мягких
лапах
Снег первый приносил
домой!

РЕКВИЕМ

Зови именами планет —
Вся боль разойдется
и канет.
Не верь, что меня больше
нет —
Я нежность,
я песня,
Не верь, что меня больше
нет,—
Я веточка белой сирени,
Я стала молитвой в огне,
В котором мы сами сгорели.

Не верь, что меня больше
нет—
Мой голос по-прежнему
звонко,
Я чья-то улыбка во сне,
Я твой беззащитный
ребенок,
Я утренний ласковый свет,
Взволнованно чистый, как
июность...
Не верь, что меня больше
нет! —
Я вечной любовью
вернулась...

Птицы, поздние птицы над
городом...
Дождь и ветер сбивают
полет.
Но, как мы, и упрямо,
и молодо
Стая, нас провожая,
плывет.
Да, чего-то пронзительно
жаль еще,
Что-то нужно в душе
уберечь...
Здесь, наверное, нет
провожающих —
Все рождается в мире для
встреч.
Елена КРАСНОКУТСКАЯ.
м. Київ.

Фотограф А. ГАРБАРЧУКА.

ЮВІЛЕЙ ЛІТОВ'ЄДНАННЯ

У переддень Великого Жовтня у підмосковному будинку відпочинку Всеросійського товариства глухих «Крюково» відбувся черговий навчально-творчий семінар членів літературного об'єднання «Камертон».

Українське товариство глухих представляли члени літературного об'єднання «Відлуння» — вінничанин Микола Ниров, одеситка Ірина Дуценко і харків'янин Володимир Хоменко.

Цьогорічний семінар — ювілейний. Рівно десять років тому, у жовтні 1975 року, група нечуючих поетів та прозаїків Всеросійського товариства глухих створила літературне об'єднання «Камертон». Нині до його складу входить 50 чоловік. Всі вони проводять серед членів Товариства РРФСР певну літературну роботу.

Заняття на семінарі, у яких взяли участь відомі поети СРСР — Олексій Марков, Юрій Денисов і Володимир Дагуров, були цікавими і корисними. Деякі початківці вже знайшли свій творчий почерк, стали друкуватися на сторінках журналу «В єдиному строю».

Так, поет Іван Ісаєв свої вірші неодноразово друкував на сторінках щотижневика «Огонек». Йому двічі присуджувалася літературна премія цього журналу.

І. Ісаєв підготував і видав збірку своїх віршів під загальною назвою «Долоня на плечі». Його прийнято до Спілки письменників в СРСР. Зараз І. Ісаєв очолює літературне об'єднання «Камертон».

Інші члени цього об'єднання, такі як Микола Ниров з Вінниці видав минулого року збірку віршів «Джерело вірності», москвич Олексій Софронюв — «Біле дерево» і «Рання осінь». Ісаак Рубін з Кірова видав книжечку віршів «Мера счастья».

Для слухачів семінару було організовано екскурсію до одного з міст Золотого кільця Росії, древнього Суздаля, який нині є крупним туристичним центром нашої країни.

І. СЕМЕНІВ.

Свято, яке завжди з тобою

За період весняно-осінніх гастролей колектив Республіканського театру міміки і жесту «Райдуга» побував у десяти областях України. Його вистави подивилися близько чотирьох тисяч глядачів, половина з них — нечуючі.

У Івано-Франківську митці «Райдуги» взяли участь в обласному театральному фестивалі «Вересневі струни». Артисти театру зустрічалися з глядачами в Сімферопольській спецшколі-інтернаті, у Вінницькому, Закарпатському та Миколаївському обласних будинках культури.

Творчість нечуючих митців здобула високу оцінку як серед глядачів, так і мистецької громадськості. Нижче пропонуємо увазі читачів одну з багатьох рецензій на виставу «Райдуги».

Цікавий, колоритний естрадний спектакль на основі сценарію житомирця Михайла Марголіна перше привіз до Житомира ще не єдиний у країні професійний колектив, у якому актори доносять своє мистецтво до глядача в такій оригінальний спосіб. Місце сценічної дії — Київський аеропорт. Учасники спектаклю — гості, які прибувають до Києва з усіх кінців Радянського Союзу і з-за рубежа...

Уже з появою на сцені у веселій пантомімі восьми стюардес та ведучих — диспетчерів служби прийому гостей та служби погоди (актори Т. Вуйцик та А. Кушніренко) глядача беруть у полон усмішка і приязний гумор, які є чіткими головними дійовими особами спектаклю. І балетний етюд «Зустріч закоханих», і весела кадриль, і екскурсія у сиву давнину в сцені з Ярославною, і танцювальна пантоміма з часів Великої Вітчизняної, яка завершується під мелодію величозмонументальної «Пісні про Дніпро», викликають у глядача відчуття «Свята, яке завжди з тобою».

Саме так назвали автори свій спектакль — не тільки як відлуння відомого роману Хемінгуей, а й як ствердження краси людських стосунків, кохання. Саме так його трактує і режисер-постановник А. Гузєв, саме так музику до нього написав композитор І. Гузєв, саме так поставили хореографічні етюди й танці В. Федотов та Л. Рослов.

Сміх і розуміння в залі викликають і напівжартівливі, напівгротескові сцени із запорожцями з Куре-

нівки, які замість листа турецькому султану на хорошому акторському рівні виконують політичну сатиру.

Органічно переплітаються в спектаклі сцени з циганами й конем, циганський танець і аргентинське танго, ліричні номери сучасного бармена й індійського факіра, Захарову глядача і гротесковий акробатичний номер із Перо, якого приносять у ящику за кордонними наклейками. Трагедія образу Перо, як всього того механістичного, що збиває в людину душу живу і раптове вивільнення, «оживлення актриси», яка виконує цю роль, викликає заслужені оплески глядачів...

Завершують виставу колористичний танцювальний дует «Вишеньки» і загальний танець друзів.

Мова жестів, мова пісні із синхронним звуковим рекладом та вдалим супроводом оркестрової групи знайшли свою стежку до серця життєлюбних глядачів. А головне — те, що колектив «Райдуги» мовби відкриває заново дещо перекручене окремими надто гучними виступами заїжджаних та й своїх, місцевих вокально-інструментальних ансамблів традиційні розуміння естради. Справжня естрада — це поєднання багатьох виражальних можливостей народного танцю і пантоміми, конференсу і гумору, народної пісні і сучасних куплетів, балету й акробатики, класичних ліричних номерів і давніх традицій скоморохів. Це почуття миру в усюму, це свято, яке завжди з тобою.

М. СИЧ.
(«Радянська Житомирщина», 30 жовтня 1985 р.)

ПІДСУМКИ І ЗАВДАННЯ

(Закінчення.
Початок див. на І стор.)

розроблено і впроваджено ряд хірургічних методів при лікуванні отосклерозу, захворювань середнього і внутрішнього вуха. При ураженні слухового нерва значна допомога може бути надана шляхом слухопротезування. Довідач зазначає, що в результаті обстеження 2 тисяч членів УТОГ, 72 процентів з них виявилися слабочуючими, яким можливо поліпшити слух з допомогою слухових апаратів. Але ці люди потребують тривалого слухового тренування по добору слухового апарата, а потім тривалих занять по адаптації, тобто звикання до слухового апарата.

В. Г. Базаров охарактеризувавши стан науково-дослідницьких робіт з проб-

лем слухової реабілітації, підкреслив, що у зв'язку з постановою липневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС про загальну диспансеризацію населення завданням сурдопедагогів є ефективне виявлення осіб з дефектами слуху з метою забезпечення їх тривалої працездатності.

Учасники конференції у своїх виступах підняли підсумки у галузі фізіології і патофізіології слуху, сучасних методів диференціальної і топічної діагностики захворювань органів слуху, а також методів і засобів компенсації недоліків слухового сприйняття.

На конференції відмічено, що за роки одинадцятип'ятиріччя значно зміцнилась матеріально-технічна база сурдологічних кабінетів республіки. Вони уком-

плектовані кваліфікованими спеціалістами. Суттєво збільшився обсяг кваліфікованої допомоги особам, що страждають захворюваннями органу слуху, значно поліпшилась якість слухопротезування з допомогою сучасних апаратів.

Учасники конференції відзначили значний внесок у розвиток проблеми реабілітації осіб з дефектами слуху Київського НДІ отоларингології. В інституті розроблені й видані інструктивно-методичні листи з поліпшення сурдологічної і слухопротезної допомоги населенню. Велика увага приділяється підготовці кваліфікованих кадрів з питань сурдології і слухопротезування. Сприятливим фактором у поліпшенні допомоги людям з порушеннями слуху

є постійне співробітництво інституту з Українським товариством глухих.

Разом з тим було звернуто увагу на необхідність розширення науково-дослідницьких робіт з реабілітації хворих з тяжкими формами глухоти і глухоти, поліпшення роботи по популяризації серед населення нових засобів і методів лікування захворювань органів слуху.

Конференція визнала за доцільне поліпшити організацію і проведення диспансеризації обстеження хворих з тяжкими порушеннями слуху; спрямувати роботу на підвищення якості і ефективності методів електронної корекції дефектів слуху, а також завершити в 1986—1987 роках роботу по організації об'єднаних спеціалізованих центрів слухопротезування в крупних містах республіки.

Р. ЛОБАС.

Успіх українських дзюдоїстів

категорії чемпіонське звання виборили молоді спортсмени. Олександр Петухов (вага до 71 кг) продемонстрував зрід, видоцину боротьбу і заслужено став чемпіоном, перемагаючи більшість своїх суперників достроково. Успіх Олександра цілком законний, оскільки його батько О. К. Петухов, майстер спорту СРСР, тренер спецшколи-інтернату докладав чимало зусиль для того, щоб

Того ж дня у школі фінішував шахово-шашковий обласний фестиваль серед глухих учнів. У змаганнях взяли участь також і чуочі школяри області, серед яких виступили чотири кандидати у майстри спорту і 10 першорозрядників.

Перше командне місце з шашок посіли учні нашої школи, на друге місце вийшла команда з м. Вінниці. Першість з шахів була за вінничанами, а друге місце — за нашими спортсменами. Приємно, що кращі наші спортсмени, які захищали

честь України на цьогорічній всеукраїнській першості і які виборили перше місце, підтвердили свою високу майстерність. Так, серед двічат чемпіоном стала Олена Курпій, а серед хлопців — першорозрядник Леонід Заболотний. Третім був також учень нашої школи першорозрядник Микола Пірижок.

В. ЛЯШКО,
вчитель фізкультури
Піщанської спецшколи-інтернату для глухих дітей,
Вінницька область.

Старти школярів

13 жовтня ця команда добре виступила на районних змаганнях. Не було вітних у бігу на 1000 м Наталія Білоус серед двічат 7—8 класів і Галина Мазурець серед 9—10 класів. Чудово виступила Раїса Гаврилук на дистанції 300 метрів. Максим Пукалюк був найсильнішим у кросі на 3000 метрів. Всі вони виконали нормативи дорослих спортивних розрядів.

Камчатська область. Жителі Петропавлівська вже не звертають уваги на стовпи пари і газу, які піднімаються із-за сопки в околицях міста, зате гості Камчатки довго милуються цим незвичайним видовищем: вивергається вулкан Горілий. У 1979 році, після 48 років мовчання, він несподівано ожив і відтоді постійно «дихає».

При виверженні Горілого відсутні вулканічні бомби і лава, що дозволяє вулканологам спускатися в кратер. Майже три роки тому в Інституті вулканології почали цікавий експеримент по створенню фізико-хімічної моделі деяких типів виверження. І ось тепер на практиці вдалося знайти підтвердження лабораторним висновкам про займання газів, про умови, за яких відбуваються вулканічні вибухи.

На знімку: таким бачать виверження вулкану Горілого жителі Петропавлівська.

(Фотохроніка ТАРС—РАТАУ)

виховати з сина справжнього борця. Особливої ваги перемога молодого спортсмена набуває ще й тому, що він домігся її, незважаючи на недавню перенесену перелом руки.

Ще один вихованець спецшколи-інтернату № 91 посів перше місце у цих змаганнях у ваговій категорії до 60 кг. Це Вячеслав Савран, якого можна тепер вважати за першого вагомого переможця у своєму житті. Успіх своїх юних земляків

буде смерть багатьох радянських солдат. І він вирішує покарати Табачникову — залишити одного в німецькому тилу.

Повертаючись назад, вони все ж зустріли танкову колону, намагалися обстріляти її з кулеметів. У цьому короткому бою загинув радист.

Некрасов повернувся на аеродром один. За вчинений самосуд його розжалували. А незабаром війна закінчилась, і він поїхав у рідне село.

Там став працювати в колгоспі й згодом уже виявився кращим трактористом району. Але не припадо до душі колгоспному лютчику життя в селі, він не міг жити без неба. Та й мучила совість за долю Табачникова.

А потім одержав листа від однополчанина, який впробував літати на аеродромі в Середній Азії, й поїхав до нього.

Літати Некрасов не дозволили — не простили минулого, але техніком взяли. І лютчик вирішив своїм трудом заробити право повернутися в село.

Кінокартину знято на кіностудії «Узбекфільм».

Кінокартину знято на кіностудії «Узбекфільм».

„ВА — БАНК“

Витончена комедія й винахідливо продуманий детектив органічно з'єдналися в цьому дотепному фільмі, витриманому в стилі «ретро».

Небачені події починають розгортатися одного, здавалося б, нічим несприятливого дощового дня варшавської осені.

Справа в тому, що саме цього дня, відбувши покарання, за ворта в'язниці вийшов знаменитий зломщик сейфів Хенрік Квінто...

Можна було зрозуміти тривого পুলিশського відомства. Але чому так налякався вилловий банкір Крамер? Лише йому Квінто був «зобов'язаний» в'язницею. Це він свого часу повідомив поліцію про підготовку пограбування, що дало можливість виймати невловимого зломщика сейфів. Звільнившись таким чином від небажаного співзасідки, Крамер взявся

за менш прибуткову справу. Його банк, заснований на гроші від «класичних» пограбувань, приніс чималі прибутки з допомогою досить не хитрої процедури. У плані Крамера ніяк не входило афішування його кримінального минулого й теперішнього, про що колишній співзасідка дуже добре знав.

Зломщик сейфів вирішує помститися Крамеру. Близьку спланована операція бездоганно виконана. Та це лише деталь плану, наміченого Квінто. Головне в тому, що незабаром поліція виявляє частину пограбованого... в домі самого Крамера, а відбитки його пальців знаходять на шматку жерсті, що заблокувала новітню сигналізацію.

Фільм випущено на кіностудії «Кадр», Польща.

закрили і підтримали доповідень одеської дзюдоїсти Олег Печерський (65 кг), Володимир Степанов (86 кг).

З команди РРФСР звання чемпіонів завоювали Михайло Стариков, Олександр Баженов, з команди Грузії — Володимир Плієв.

Переможиця змагань вручені кубки і дипломи. Їх удостоєні також 24 учасники змагань, які посли 2—3 місяця.

М. ПІРИЖОК.

честь України на цьогорічній всеукраїнській першості і які виборили перше місце, підтвердили свою високу майстерність. Так, серед двічат чемпіоном стала Олена Курпій, а серед хлопців — першорозрядник Леонід Заболотний. Третім був також учень нашої школи першорозрядник Микола Пірижок.

В. ЛЯШКО,
вчитель фізкультури
Піщанської спецшколи-інтернату для глухих дітей,
Вінницька область.

НОВИНИ КІНОЕКРАНА

„Провина лейтенанта Некрасова“

Наприкінці війни лейтенант Некрасов здійснив жорстокий вчинок по відношенню до свого підлеглого. Всі наступні роки для нього були сповнені муками совісті, а також прагненням повернутися в авіацію.

Коли до Перемоги лишилося не більше десяти днів, командир бомбардувальника лейтенант Некрасов одержав терміновий наказ атакувати фашистську танкову колону.

Лейтенант вилетів разом із штурманом Табачниковим, який без особливого бажання відправився в політ: він одержав призначення на випробний аеродром, і був впевнений, що війна для нього вже скінчилась.

Завдання екіпажу виконати не вдалося, і винуватцем цього став штурман Табачников: він збився з курсу, і всі бомби їм довелося скинути на полстачок, з якого їх обстрілювали.

Здійснивши вимушену посадку в тилу ворога, лютчики піддали машину. Не міг лейтенант Некрасов пробачити штурману його помилку: на їхній совісті

„ВА — БАНК“

Витончена комедія й винахідливо продуманий детектив органічно з'єдналися в цьому дотепному фільмі, витриманому в стилі «ретро».

Небачені події починають розгортатися одного, здавалося б, нічим несприятливого дощового дня варшавської осені.

Справа в тому, що саме цього дня, відбувши покарання, за ворта в'язниці вийшов знаменитий зломщик сейфів Хенрік Квінто...

Можна було зрозуміти тривого পুলিশського відомства. Але чому так налякався вилловий банкір Крамер? Лише йому Квінто був «зобов'язаний» в'язницею. Це він свого часу повідомив поліцію про підготовку пограбування, що дало можливість виймати невловимого зломщика сейфів. Звільнившись таким чином від небажаного співзасідки, Крамер взявся

за менш прибуткову справу. Його банк, заснований на гроші від «класичних» пограбувань, приніс чималі прибутки з допомогою досить не хитрої процедури. У плані Крамера ніяк не входило афішування його кримінального минулого й теперішнього, про що колишній співзасідка дуже добре знав.

Зломщик сейфів вирішує помститися Крамеру. Близьку спланована операція бездоганно виконана. Та це лише деталь плану, наміченого Квінто. Головне в тому, що незабаром поліція виявляє частину пограбованого... в домі самого Крамера, а відбитки його пальців знаходять на шматку жерсті, що заблокувала новітню сигналізацію.

Фільм випущено на кіностудії «Кадр», Польща.

Редактор
П. БУЛАТОВ